

PŘELOŽILA DANA KREJČOVÁ

JAMES L. CAMBIAS

JEJICH MOŘE

STANICE HITODE

PLANETA9

The book cover features a dark, atmospheric illustration. In the center, a small astronaut in a full space suit stands on a rocky, cratered surface. Above the astronaut, a massive, multi-segmented alien creature, resembling a giant scorpion or centipede, looms in the shadows. The scene is lit with a greenish-blue glow, creating a sense of mystery and danger. The background shows more of the alien landscape with various rock formations and structures.

James L. Cambias

Jejich moře

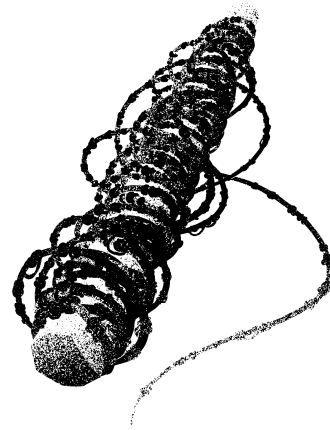
A Darkling Sea
Copyright © James L. Cambias, 2014
Czech edition © Martin Královec - Planeta9, 2020
Translation © Dana Krejčová, 2020

ISBN 978-80-88321-24-8 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-88321-26-2 (ePUB)
ISBN 978-80-88321-25-5- (mobi)
ISBN 978-80-88321-27-9- (PDF)

Vyšlo také v tištěné verzi

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

Jedna

Koncem druhého měsíce stráveného na stanici Hitode už Rob Freeman přišel na pětasedesát způsobů, jak zabít Henriho Kerlereca. Tím se v žebříčku stanice umístil na třetím místě – vedl Josef Palašnik se 143 a druhá byla Nadia Kyle s 97. Počet a čirá pomstychtivost navrhovaných metod byly v podstatě přímo úměrné tomu, kolik času každý z nich s Henrim strávil.

Josef, jako hlavní pilot ponorky, musel s Henrim strávit každý týden hodiny v omezeném prostoru, takže se jeho sez-nam soustředil na rychlé a brutální techniky vhodné pro malý kokpit. Nadia se s ním zase dělila o laboratoř – což v praxi znamenalo, že byla nucena pitvy provádět v kuchyni nebo na podlaze své ložnice – a její techniky zahrnovaly převážně velmi málo známé jedy a rafinované pasti.

Rob se specializoval na podvodní fotografii a řízení dronů. Během celého výcviku to vypadalo, že bude filmovat ilmatarské exotické životní formy, zkoumat unikátní prostředí vzdálené ledové planety a pomáhat vědeckému týmu pochopit mimozemskou biologii a ekologii. Do týdne po příletu se nějak ocitl v roli osobního kameramana, poskoka a nedobrovolného publika Henriho Kerlereca. Jeho seznam vražedných metod začínal „uškrćením HK tím blbým náhrdelníkem s anchem“ a pokračoval přeřezáním hadičky od přívodu vzduchu do Henriho skafandru, nacpáním dotyčného do hydrotermálního komínu a opuštěním téhož uprostřed oceánu bez inerciálního kompasu, poté co bude předhozen *Aenocampovi*. Někteří těch, kdo tajný kanál „Smrt HK“ na stanici pravidelně četli, namítali, že poslední metoda je vůči *Aenocampovi* příliš krutá.

Poprvé se Rob se zabíjením Henriho setkal na večírku, který pořádala Nadia s manželem Pierrem Adlerem v jejich pokoji. Konal se vzápětí poté, co expediční zásobovací plavidlo opustilo oběžnou dráhu a vydalo se na šestiměsíční trojprostorový let zpátky k Zemi. Se čtyřmi hosty bylo v místnosti sotva k hnutí, a aby nepřetížili větráky, museli nechat otevřené dveře. Jako občerstvení měli melouny z hydroponické zahrady plněné Palašnikovou domácí bramborovou vodkou. Člověk nejdřív vypil vodu s melounovou příchutí, a když už dutý střed prázdný, krájel si meloun s příchutí vodky, dokud nebyl tak namol, že neudržel nůž.

„Mám jeden nový,“ oznámila Nadia po třetím kousku melounu. „Na pár měsíců položíte kousky papíru vedle jaderného reaktoru, dokud nezačne být radioaktivní, pak mu napíšete obdivný dopis a podstrčíte mu ho pode dveřmi. On si ho přidá ke své sbírce dopisů od fanoušků a zemře na pozvolnou nemoc z ozáření.“

„Moc dlouhý,“ namítl Josef. „I kdyby ho nosil v kapse, trvalo by roky, než by ho to zabilo.“

„Ale užil by sis tu legraci, když by ses mohl dívat, jak plešatí,“ prohlásila Nadia.

„Radši bych ho zavřel rovnou k reaktoru a nechal ho tam,“ prohlásil Josef.

„O kom to mluvíte?“ chtěl vědět Rob.

„O Henrim Kerlerecovi,“ zašeptala Alicia Neogri vmáčknutá na postel vedle něj a připilá z melounu.

„Ozářit jeho gel na vlasy,“ radil Pierre. „Tak by si ho každý den dával víc a víc, a k tomu hned vedle mozku.“

„Cha! Tahle jeho část je mrtvá už léta!“

„Vyměnit argon v jeho dýchacím přístroji za chlór,“ řekl někdo, koho Rob neviděl, a v místnosti se rozhostilo ticho.

Henri stál ve dveřích. Jako obvykle se křenil. „Plánujete, jak někoho zavraždit? Doufám, že našeho váženého ředitele stanice.“ Ohlédl se, aby se ujistil, že doktor Sen není v doslechu. „Vymyslel jsem spolehlivou metodu. Praštil bych ho po hlavě velkou šunkou nebo jehněčí kýtou nebo něčím takovým, a až by přišla policie, naservíroval bych jim to, aby zničili důkazy. Nikdy by neměli ani stín podezření.“

„Roald Dahl,“ zamumlala Nadia. „A byla to *mražená* jehněčí kýta.“

Henri ji neslyšel. „Vidíte tu krásu? Policie sní vražednou zbraň. Možná bych měl sám napsat detektivku, až se vrátím na Zemi. No, dobrou noc, lidi!“ Lehce zamával a zamířil k Habu 3.

To konkrétní ráno se Rob snažil vymyslet pro Henriho zvlášť sadistický osud. Kerlerec ho probudil ve 21.00 – o tři hodiny dřív, než měl vstávat! – a zavolal ho do potápěcí místnosti, přičemž si hrozně hrál na utajení.

Mokrý vstup zabíral spodní část Habu 1. Byla to velká kruhová prostora se skafandry a dýchacími přístroji uloženými podél stěn, lavicí pro oblékání výstroje a studnou uprostřed, kudy mohli pozemští výzkumníci vstoupit do temného oceánu Ilmatar. Byla to nejstudenější místnost celé stanice, chlazená mořskou vodou s teplotou pod bodem mrazu, takže voda vysrážená na stěnách zamrzala v propracovaných geometrických obrazcích.

Henri byl tady, čekal pod žebříkem. Jakmile Rob slezl dolů, zabouchl poklop. „Teď si můžeme promluvit soukromě. Mám pro tebe důležitý úkol.“

„Cože?“

„Dneska v 19.00 jdeme na ponor. Nikomu o tom neříkej. Nepiš nic do potápěcího deníku.“

„Cože? Proč dneska v noci? A proč jsi mě musel budit tak brzo, sakra, abychom vedli tenhle rozhovor?“

„Musí se to udržet v naprosté tajnosti.“

„Henri, neudělám nic, dokud mi přesně nevysvětlíš, co se to tu děje. Už dost těch spikleneckých keců.“

„Pojď se kouknout.“ Henri ho vedl k poklopu do Habu 3. Pootevřel ho, podíval se dovnitř a pak na Roba mávl, ať jde za ním do laboratoře, o níž se dělil s Nadiou Kyle. Byla to malá místnost, zhruba dvakrát větší než spací kajuta, plná domorodých artefaktů, neoznačených harddisků a nádrží s živými vzorky. Uprostřed stála velká nádoba ze šedé umělé hmoty vysoká jako člověk. Byly na ní nastříkané značky v azbuce a nebesky modrá dopravní nálepka UNICA.

Henri přitiskl palec na zámek a dvířka se otevřela. Uvnitř spočíval rozměrný skafandr. Byl úplně černý, včetně hledí, hladký a bez jakýchkoliv spojů.

„Hezký skafandr. Co je na něm tak tajného?“

„Není to obyčejný skafandr na potápění,“ vysvětloval Henri. „Zařídil jsem, aby ho poslali speciálně pro mě. Nikdo jiný nic podobného nemá. Je to neviditelný skafandr ruského námořnictva pro deaktivování podvodních smart min nebo sonarových jednotek. Povrch je kompletně anechoický. Neuvidí ho žádný sonar. Dokonce i ploutve jsou nehluchý.“

„Jak funguje?“ Roba to opravdu zaujalo.

Henri pokrčil rameny. „To mají na starosti technici. Mě zajímá jenom to, že funguje. Musí – dostat ho sem mě stálo šest milionů eur.“

„Jasně, takže sis sehnal nejparádnější skafandr na Ilmatar. Proč ho držíš pod zámekem? Biologové by se určitě náramně rádi přiblížili k domorodému životu tak, aby nebyli slyšet.“

„Tak to není. Až skončím, můžou koukat na všechny ty krevety a červy, co hrdlo ráčí. Ale nejdřív ten skafandr použiju na sledování Ilmatařanů hezky zblízka. Jen si to představ, Roberte! Můžu plavat mezi jejich domy a možná se dostat i dovnitř! Stát tak blízko, že bych se jich mohl dotknout! A oni si ani nevšimnou, že tam jsem!“

„A co pravidla o kontaktu?“

„O kontaktu? Jakým kontaktu? Copak jsi to neslyšel – Ilmatařani si mě nevšimnou! Budu stát mezi nimi, zblízka je natáčet, ale ten skafandr pro ně bude neviditelný!“

„Jestli to zjistí doktor Sen, dostane psotník.“

„Než to zjistí, bude po všem. Co mi může udělat? Poslat mě domů? Poletím zpátky na Zemi příští lodí jako vítěz!“

„Vesmírným agenturám se to taky nebude líbit.“

„Roberte, než jsme opustili Zemi, trochu jsem pátral. Víš, kolik lidí pravidelně chodí na stránky vesmírné agentury nebo si předplácí jejich zprávy? Asi padesát milionů po celém světě. Víš, kolik lidí vidělo video z mé poslední výpravy? Šestadevadesát milionů! Mám dvakrát tolik diváků, a to znamená, že jsem dvakrát tak důležitý. Všechny agentury mě milují.“

Rob tušil, že Henri si ta čísla na místě vymyslel, jako to dělal s většinou svých čísel, ale nejspíš byla pravda, že Henri Kerlerec, slavný vědec-výzkumník a nestydatá mediální děvka, má větší sledovanost než zbytek celého mezihvězdného programu.

Cítil, jak ho to vtahuje do mohutného víru Henriho ega, a snažil se s tím bojovat. „Nechci se dostat do potíží.“

„Nemusíš se ničeho bát. A teď poslouchej. Uděláme to takhle. Ty sem nenápadně přijdeš v 18.30 a všechno připravíš. Přineseš kamery a pár tichých skútrů. A taky jeden dva drony. Já si oblíknu skafandr tady a v 19.00 vypadneme. Se skútry se dostaneme až ke komínu Maury 3. Je tam jedna malá ilmatarská osada.“

„To je na skútr dost dlouhá štreka. Maury 3 je kolik, šedesát kilometrů odsud?“

„Tři hodiny tam, tři zpátky, a možná tak dvě hodiny na místě. Vrátime se zhruba ve 3.00, hned po snídani. Možná si ani nevšimnou, že jsme pryč.“

„A když si všimnou?“

„Potom prostě řekneme, že jsme něco filmovali venku kolem habitatu.“ Henri začal zamykat kontejner se skafandrem. „Povídám ti, že žádný podezření mít nebudou. Nech všechno myšlení na mně. A už ani slovo! Máme spoustu práce! Já se odpoledne vyspím, abych byl na ten noční ponor čerstvý. Ty musíš udělat to samý. A s nikým o tom nemluv!“

Veleocas je nervózní. Nedokáže se soustředit na řečníka a neustále kontroluje cívku se svým textem. Má mluvit po něm, Trpkovodní učenou společnost osloví poprvé. Je to svým způsobem konkurz – Veleocas doufá, že členové shledají jeho práci natolik zajímavou, aby ho přizvali do spolku.

Hladkoplášť 24 ze Smetiště dokončuje projev o tvorech z velkých výšek a zodpovídá několik otázek posluchačů. Nejsou to lehké otázky a Veleocas se bojí, aby si před všemi těmi váženými vědci neužil ostudu. Když Hladkoplášť 24 ze Smetiště dokončí projev, Dlouhoklešť 16 z Trpké vody zaťuká klepety, aby bylo ticho.

„Přivítejme nyní Veleocasa 38 z Písečného svahu, který k nám přichází z velké dálky s projevem o starodávných jazycích. Veleocase?“

Veleocas málem upustí cívku, ale včas ji zachytí a cupitá na konec místnosti. Je to úžasná komnata na projevy se svažující se podlahou, takže všichni slyší přímo, a stěnami z tiché pemzy. Veleocas najde konec cívky a začne, během řeči ji opatrně protáčí mezi krmicími chapadly. Těmi přitom nahmatává uzly na provázku. Uzlové vzorce označují čísla a čísla odpovídají slovům. Veleocas si pamatuje, jak pečlivě odměřuje mezery a jak pevně váže uzly, protože tato kopie je určená pro Dlouhoklešťovu knihovnu tady v Trpké vodě. Cívku tvoří jedna nepřerušovaná šňůra, nákladná a strašně složitě se s ní pracuje – velice odlišná od původní verze, změní krátkých poznámek posvazovaných jen tak halabala.

Jakmile začne hovořit, strach z něj opadne. Převládne jeho zaujetí tématem a on mluví stále rychleji, jak v něm roste vzrušení. Když se odmlčí, slyší, jak posluchači šustí a šátrají, a předpokládá, že to je dobré znamení. Aspoň neupadají do letargie.

Úhelným kamenem jeho proslovu je popis echořezeb ze zničeného města poblíž jeho domovského komínu Nepřetržitá hojnost. Veleocas věří, že když dá tyto echořezby do souvislosti s číselnými značkami pod nimi, dokáže vytvořit slovníček stavitelů toho starověkého města. Předčítá Společnosti některé své překlady dalších značek v troskách.

Když domluví, čeká ho příval otázek. Obrovský starý Kulatohlav 19 z Poproudu má několik ošidných – všeobecně je uznávaný jako odborník na starověká města a jejich stavitele a hodlá se ujistit, že nějaký provinční namyšlenec nenaruší jeho území.

Kulatohlav a několik dalších se rychle zaměřují na některá slabší místa Veleocasovy argumentace. Pár z nich se odvolává na spisy mrtvého učence Tlustomaka 19 z Rychlého proudu a Veleocas pocítuje bodnutí žárlivosti, protože si nemůže dovolit koupit kopie tak vzácných děl. Jak otázky pokračují, je při obraně své práce stále rozhněvanější a snaží se ovládnout. Referát možná byl katastrofa, ale musí zachovat zdvořilost.

Konečně je po všem. Veleocas stáčí cívku a míří na sedadlo v zadních řadách. Rád by šel pořád dál, vyklouzl ven a odplaval domů, ale to je nevychovanost.

K řečnickému pultu docupitá učenec, jehož Veleocas nezná, a zápolí se zamotanou cívku. Vedle Veleocasa usedá Dlouhoklešť a soukromě k němu zahovoří ťukáním na krunýř. „Vynikající práce. Myslím, že popisuješ nesmírně důležité objevy.“

„Opravdu? A já právě uvažoval, že tu cívku použiji na opravu sítí.“

„Kvůli všem těm otázkám? Neboj se. To je dobré znamení. Když se posluchači ptají, znamená to, že přemýšlejí, a to je jediný cíl této Společnosti. Neslyším žádný důvod, proč z tebe neudělat člena. Ostatní určitě souhlasí.“

Veleocasa zaplavují nejrůznější pocity – úleva, vzrušení a čiré štěstí. Sotva se udrží, aby nepromluvil nahlas. Jeho ťukání je rychlé. „Jsem velice vděčný. Hodlám cívku přepracovat, aby zodpověděla některé Kulatohlavovy dotazy.“

„Ovšem. Domnívám se, že i někteří ostatní budou chtít kopii. Aha, už začíná.“

Učenec u pultíku začne číst cívku o novém způsobu měření tepla pramenů, ale Veleocas je příliš šťastný, než aby tomu věnoval pozornost.

V 18.00 tu noc ležel Rob na palandě a snažil se vymyslet nějakou výmluvu, proč nejít s Henrim. Možná říct, že je nemocný? Potíž byla v tom, že byl mizerný lhář. Snažil se vyvolat nevolnost – co takhle rozbouržený žaludek po vypití mořské vody? Jeho tělo se dál cítilo dobře, což mu nepomáhalo.

Možná prostě nepůjde. Zůstane na palandě a zamkne dveře. Henri by si na něj těžko mohl stěžovat doktoru Senovi, že nešel na neschválený ponor. Jenomže Henri by mu mohl znepríjemňovat život neustálým rypáním a řvaním, až by to Rob nakonec vzdal. A Henri by to jistojistě udělal.

A pravda pochopitelně byla, že Rob *chtěl* jít. Ve skutečnosti si chtěl neviditelný skafandr obléknout sám místo Henriho. Bylo by úžasné dostat se na dosah ruky k Ilmatařanům a natočit je zblízka, místo aby udělal jen pár tmavých obrázků na dálku z dronu. Všichni na stanici Hitode to nejspíš cítili stejně. Poslat je sem na Ilmatar, posadit je na mořské dno, a přitom jim zakázat přiblížit se k domorodcům, bylo jako říct bandě nadržovaných dorostenců, že si můžou lehnout nahatí do postele, ale nesmějí se dotýkat.

Zkontroloval si hodinky. Bylo 18.20. Vstal a hodil si přes rameno tašku s kamerou. A vůbec, ať jde Henri k čertu.

Rob se do potápěcí místnosti dostal, aniž by někoho potkal. Stanice nefungovala jako vesmírný dopravní prostředek, kde se šichty střídaly čtyřadvacet hodin denně. Tady všichni spali zhruba od 16.00 do 24.00 a jenom jeden chudák musel zůstat v řídicí místnosti kvůli případné krizi. Dnes v noci schytl službu Dickie Graves, a Rob měl podezření, že se Henrimu podařilo ho ukecat, takže venkovní hydrofony jejich malý výlet nezachytí. Sundal ze stojanu dron a rychle ho zkontroloval. Byla to ohebná robotická ryba asi metr dlouhá, další přebytek od válečného námořnictva – tentokrát ovšem amerického. Nebyla zrovna nenápadná, zato ji navrhli tak, aby vydávala zvuky jako plavající makrela. Ilmatařané si měli myslet, že je to nějaký domorodý živočich, a nevímat si jí. Jeho počítač se laserem propojil s mozkiem dronu. Ryba byla zapojená a připravená vyplout. Rob jí nařídil, ať setrvá na místě a očekává další příkazy, načež ji spustil do vody. Čistě pro jistotu zapojil ještě druhý dron a vhodil ho do studny mokrého vstupu.

Následovaly skútry. Byly celkem jednoduché – motor, baterie a dvě protiběžné vrtule. Člověk se chytil držadla nahoře a rychlost ovládal palcovým spínačem. Měly být velice tiché, třebaže podle Robových zkušeností byly asi stejně nenápadné jako ty, které jste si mohli zapůjčit v jakémkoliv potápěčském krámku na Zemi. Někaký dodavatel v Japonsku jich vyrobil balík. Rob našel dva s plnými bateriemi a zahákl je na okraj nádrže, aby k nim měli snadný přístup.

Teď přišla ta těžší část – natáhnout si bez pomoci skafandr. Rob si sundal roztřepenou a trochu zapáchající zateplenou kombinézu a svlékl se do naha. Nejdřív plína – budou s Henrim venku osm hodin a zamokřit si vnitřek skafandru by znamenalo říkat si o smrt podchlazením. Pak tlusté flísové podvlékačky jako dětské pyžamo. Voda venku byla hluboko pod bodem mrazu a pouze tlak a salinita ji udržovaly v tekutém stavu. Rob bude potřebovat veškeré zateplení, jaké sežene. Potom podobek,

dvouvrstvý a také zateplený. V mrazivém vzduchu převlékárny už byl Rob celý rudý a zpocený kvůli všem těm izolačním vrstvám na sobě. Následovala kapuce, těsná vlněná kukla se zabudovanými sluchátky. Poté přilba, umělohmotná koule podobající se spíš kosmonautickému skafandru než ostatní potápěčské výstroji, která se na skafandr připínala vodotěsným spojem. Zadní část přilby byla nacpaná elektronikou – biomonitory, mikrofony, sonarová jednotka a složitý průhledový displej umožňující promítat na hledí text a údaje. Byla tam i malá samotěsnící chlopeň, která mu umožňovala najít se i s přilbou na hlavě, a hadička s pitnou vodou, z níž ucucl, než přešel k dalšímu kroku.

Supěl námahou, když si nasazoval APOS. Pečlivě ho zapnul ještě *předtím*, než připojil hadice k přilbě, a několikrát se nadechl, aby se ujistil, že skutečně funguje. Díky APOSu byla celá výprava na IImatar vůbec možná. Přístroj vyráběl elektrolyzou kyslík z mořské vody a dodával ho i při okolním tlaku. Malé senzory a pěkně důmyslný počítač upravovaly zásobování podle požadavků nositele.

Kyslík se míchal se zásobou argonu v uzavřené smyčce. V obrovských tlacích na dně ilmatarského oceánu byla vhodná směs vzduchu asi tisíc částic argonu na jednu částici kyslíku. Stanice Hitode a ponorky měly větší verze, díky čemuž mohli lidé žít pod šesti kilometry vody a ledu. Tuny argonu nutné k zásobování výpravy byly získávány na místě, sbíral je robotický kosmický letoun klouzající po atmosféře obří planety, kolem níž IImatar obíhala.

Jednotky APOS umožňovaly žít a pracovat na dně ilmatarského oceánu. Cenou za to pochopitelně bylo, že cesta k hladině trvala šest dní. Rozdíl tlaků mezi třemi sty atmosférami na mořském dně a polovinou standardní pozemské atmosféry na hladinové stanici znamenaly, že kdyby člověk vyplaval příliš rychle, nedostal by jenom křeče – doslova by vybuchl. A hrozila i další nebezpečí. Celá posádka na Hitode brala spousty léků na děsivé vedlejší účinky vysokého tlaku. Každý den strávený na Hitode ubíral asi týden z odhadované délky Robova života.

Se zapojeným APOSem(i když prozatím byl malý počítač natolik rozumný, že mu jenom dodával vzduch z místnosti) si Rob natáhl tři vrstvy rukavic, připnul si ploutve, nasadil opasek se zátěží, rozsvítil ramenní lampu a dřep l si na okraj nádrže, aby se mohl překotit do vody. Byla příjemně chladná, ne vražedně studená, a on si napustil do skafandru trochu vzduchu navíc, aby se udržel na hladině, dokud se k němu nepřipojí Henri.

Zadal dronům příkaz, že je mají sledovat ze čtyř metrů, a na hledí si otevřel okénko, aby se mohl dívat jejich očima. Zkontroloval kameru upnutou na rameni, aby se ujistil, že pracuje. Všechno běželo hladce. Bylo 19.20. Kde je Henri?

Kerlerec se přišoural o deset minut později. V rozměrném neviditelném skafandru vypadal trochu jako velká černá ropucha. Pěnový kryt na hledí mu visel na prsa, a Rob viděl, že je celý zrudlý a zpocený. Henri se přikolébál k okraji nádrže a s ohromným cáknutím padl pozadu do vody. Po chvíli se vynořil vedle Roba.

„Bože, v tom je hrozný horko. Nevěřil bys, jaký je v tom horko. Pro jednu jsem rád, že jsem ve vodě. Máš všechno?“

„Jo. Jak chceš v tom skafandru používat kameru? Nezhatí to celou tu neviditelnost?“

„Nepoužiju velkou kameru. Ta je pro tebe, budeš mě natáčet z dálky. Mám v přilbě dvě malé kamery. Jedna míří dopředu a vidí to, co já, druhá je otočená na můj obličej. Propoj nás.“

Navázali laserové spojení a Rob si v dolní části hledí otevřel dvě nová okna. Jedno mu zobrazovalo, jak ho vidí Henri – bledou tvář se strništěm v bublině přilby –, a druhá ukazovala Henriho z naprosté blízkosti. Obrovský, zeleně nasvícený obličej s kapkami potu vypadal trochu jako Mocný vládce Oz po tří denním flámu.

„Teď vyplujeme ze stanice a vyzkoušíme tvůj sonar na mém skafandru. Vůbec mě nezachytíš.“

Rob o tom dost pochyboval. Nějaký Rus pravděpodobně vydělal pár milionů švýcarských franků, když Henrimu a jeho sponzorům ze ScienceMonde prodal neúspěšný prototyp nebo podvrh.

Společně se ponořili, až se ocitli pod Habem 1, jen pár metrů nad mořským dnem. Světlo pronikající z mokrého vstupu vytvářelo v bahnitě vodě světlý kužel v jednodité černi všude kolem.

Henri plaval jako první se zapnutou čelní lampou a signálním světlem, dokud nebyli pár set metrů od stanice. „Tady je to dobrý,“ prohlásil. „Začni nahrávat.“

Rob zaměřil kameru na Henriho. „Jsi v obraze.“

Henri okamžitě nasadil klidný, přátelský a zároveň vševědoucí hlas Henriho Kerlereca, vědecké mediální hvězdy. „Jsem tady v tmavém oceánu Ilmatar a připravuji se vyzkoušet špičkový neviditelný skafandr, který mi umožní dostat se blíž k Ilmatařanům, aniž by si mě všimli. Hledí si zakrývám speciální neviditelnou vrstvou. Můj kameraman se mě pokusí zachytit sonarem. Protože Ilmatařané žijí ve zcela temném prostředí, viditelné světlo vůbec nevnímají, a tak signální světlo i čelní lampu nechám zapnuté.“

Rob si otevřel okno, které ukazovalo obrazy ze sonaru, a začal nahrávat. Nejdřív použil pasivní sonar – jeho počítač dokázal sestavit nejasné obrazy okolí jen ze zvukového pozadí a interferenčních obrazců. Po Henrim nebylo ani stopy, přestože Rob viděl jeho pohupující se čelovku, jak plaval sem a tam o deset metrů dál.

Musel uznat, že to není špatné. Rusové o matení sonarů zjevně pár věcí věděli. Zkusil aktivní sonar a vyslal několik signálů. Mořské dno a skály se objevily v jasném reliéfu, tajemná krajina ve falešných barvách, kde zelená znamenala měkké a žlutá tvrdé povrchy. Oceán samotný vypadal v aktivním sonaru zcela černý. Henri byl zelenočerný stín na černém pozadí. Dokonce i když počítač zkombinoval aktivní a pasivní signály, bylo téměř nemožné ho zahlédnout.

„Paráda!“ prohlásil Henri, když mu Rob poslal obrázky. „Říkal jsem ti to. Dokonale neviditelný! Tohle pochopitelně vystřihneme – necháme jenom obrázky ze sonaru, a jak to mimo obraz vysvětluju. Teď pojď. Čeká nás dlouhá cesta.“

Trpkovodní společnost se probouzí. Dlouhoklešťovi sluhové cupitají chodbami domu, pozorně naslouchají u vstupu do všech komnat pro hosty a těm, kdo se již probudili, sdělují, že jídlo je připravené v hlavním sále.

Veleocas si vychutnává vytříbenost toho, že ho někdo přichází probudit, když je jídlo připravené. V jeho vlastním domě by všichni umřeli hladem, kdyby čekal, až jeho učedníci přichystají jídlo. Krátce zapřemýšlí, jak se asi obejdou bez něj. Tři z nich jsou celkem schopní a zcela jistě se o jeho trubky a plodiny postarají i bez něj. Veleocasovi dělá starosti, jak dobře dokážou zvládnout krizi – co když se nějaká trubka zlomí nebo se natrhne jedna z jeho sítí? Představuje si návrat do zmatku a zmaru.

Jenomže tady v Dlouhoklešťově domě je tak hezky. Vlastně spíš v sídle. Trpkovodní komín není zdaleka tak velký jako Nepřetržitá hojnost nebo ostatní městské komíny, ale Dlouhoklešť ovládá celé proudění. Patří mu všechno na deset kabelů na všechny strany. Má zástup sluhů a nájemných dělníků. Dokonce i jeho učedníci zřídka kdy potřebují zvednout klepeto sami.

Veleocas si nechce nechat ujít jídlo. Dlouhoklešťova spíž je stejně bohatá jako všechno v Trpké vodě. Jak se tak šine do hlavního sálu, opět žasne nad hustým porostem na stěnách a podlaze. Tolik života nedokážou zaopatřit ani některé jeho vlastní hospodářské trubky. Jde prostě jen o to, že Dlouhoklešťova velká domácnost vyprodukuje dost odpadu, aby uživil celý ten bujný vnitřní porost? Nebo je Dlouhoklešť natolik bohatý, aby natáhl přebytečnou vodu z komínu skrz samotný dům? V každém případě je to mnohem víc, než čeho může dosáhnout Veleocasův prochladlý pozemek a jeho práva na vlačný proud.

Jak se Veleocas přibližuje k hlavnímu sálu, cítí ohromnou a rozmanitou hostinu připravenou uvnitř. Zní to, jako by už byla přítomna polovina Společnosti. O Dlouhoklešťovi prozrazuje hodně, že jedině zvuky, které Veleocas slyší, jsou zvuky jedení.

Najde si místo mezi Hladkopláští a tichým jedincem, jehož jméno si nevybavuje. Přejede makadly po jídle před sebou a cítí vůči Dlouhoklešťovi ještě větší obdiv smísený se závistí. Jsou tu bochánky z lisovaného kyselí, celá táhniplují vajíčka, čerstvé rosolisty a jacísi drobní tvorové z mořského dna, které Veleocas nezná, stále ještě se kroutící úhledně napíchnutí na trny.

Veleocas si nevybavuje, že by měl takové hody od chvíle, kdy zdědil svůj pozemek Písečný svah a pořádal pohřební banket za starého Plochotěla. Právě se natahuje pro třetí rosolist, když Dlouhoklešť na konci sálu hlasitě klapne klepety, aby upoutal pozornost.

„Navrhují Společnosti malý výlet,“ praví. „Asi deset kabelů po proudu za mými hraničními kameny je malý komín, příliš vlačný a hořký, aby stál za rozvod. Nedovolují dělníkům tahat tam síť, ale

vzpomínám si na nález několika zajímavých tvorů krmících se u komínu. Můžeme tam doplavit a podívat se po vzorcích.“

„Smím navrhnout použití Ostrolímcovy techniky pro měření teploty v oněch vodách?“ ozve se Hladkoplášť.

„Vynikající nápad!“ zvolá Dlouhoklešť. Ostrolímec zamumlá něco o tom, že nemá správné vybavení, ale ostatní ho přemluví. Dojedí (Veleocas si všimne, jak si několik členů Společnosti cpe delikatesy do vaků, honem popadne poslední táhniplují vajíčko a naplní svůj vak) a vydávají se na okraj Dlouhoklešťova pozemku.

Plavání je rychlejší než chůze, a tak spolek učenců pluje těsně nad síťovou výškou. V této úrovni rozeznává Veleocas krajinu pod sebou jen všeobecně, ale působí úhledně a spořádaně – dobře naplánovaná síť kamenných trubek vycházejících z hlavního komínu a rozvádějících horkou, na živiny bohatou vodu vyživující tisíce rostlin a bakteriálních kolonií. Úniky z trubek a odpad ze sklizně a Dlouhoklešťovy domácnosti krmí mračna drobných plavců, kteří zase lákají větší tvory z okolních chladných vod. Veleocas s uznáním zaznamená rozmístění Dlouhoklešťových sítí, ohromující řady podél převládajícího proudu. S trochou závisti odhaduje, že jen Dlouhoklešťovy sítě pravděpodobně vyprodukuje tolik bohatství jako celý jeho vlastní pozemek.

Za hraničními kameny se vědci instinktivně stáhnou do ucelenější skupinky. Je tu méně hovoru a víc opatrného naslouchání a vysílání signálů. Dlouhoklešť je ujišťuje, že ke svému komínu a okolí nepouští žádné bandity či mrchožrouty, ale i on za nimi jednou dvakrát cvakne, čistě pro jistotu. Slyšet však jsou jen nějaké divoké děti, které při připlutí dospělých rychle prchají.

Henri a Rob toho cestou ke komínovému společenství mnoho nenamluvili. Oba dávali pozor na navigační obrazovky v přílbách. Pohybovat se po Ilmatar bylo klamně jednoduché: Určili jste si na inerciálním kompasu azimut, natočili skútr správným směrem a vyrazili jste. Rob se nicméně občas přistihl při úvaze, jak těžké by bylo navigovat bez elektronické pomoci. Hvězdy zakrýval kilometr ledu nad hladinou a Ilmatar neměla magnetické pole, které by stálo za řeč. Stěží bylo možné rozeznat, kde je nahoře a kde dole – museli jste mít rozsvícené reflektory a vidět na dno a nesměli jste zvířit oblak jemného bahna –, ale abyste navíc udrželi stálou hloubku, byli jste zcela závislí na obrazovce sonaru a tlakoměru. Člověk bez navigace by byl na Ilmatar slepý, hluchý a dočista ztracený.

V 5.00 se blížili ke zvolenému místu. „Pouze vizuál,“ nařídil Henri. „Musíme být co nejdříve zticha. Můžeš natáčet na sto metrů?“

„Bude to chtít potom zesílit a vyčistit, ale ano.“

„Fajn. Zaujmi pozici támhle –“ Henri mávl kamsi do tmy.

„Kde?“

„U té velké hromady kamenů, uvidíme, azimut sto stupňů, asi padesát metrů daleko.“

„Dobře.“

„Zůstaň tady a buď zticha. Já se vydám k tomu komínu. Jeden dron drž u mě.“

„Jasný. Co chceš dělat?“

„Půjdu k osadě.“

Rob potřásl hlavou. Našel si mezi kameny poměrně pohodlné místo. Zatímco čekal, až se usadí zvířený nános ze dna, všiml si, že to není přirozený výchoz – kameny byly otesané, zbytky nějaké stavby. Na některých plochách byly dokonce vyřezané vzorce z čárek. Pečlivě všechno nafotil. Ostatní xeno lidi na Hitode by ho zabili, kdyby to neudělal.

Henri ho minul v oblaku bahna. Velká kamera mu nebude k ničemu, pokud takhle rozvíří dno, a tak se Rob plně spolehl na drony. Jeden sledoval Henriho ze vzdálenosti asi deseti metrů, druhý plul nad ním a díval se dolů. V laserovém spojení přes vodu bylo trochu šumu od rozptýlených částic, ale nepotřeboval jít do takových detailů. Kamery na dronech dokázaly všechno uložit, takže se Rob spokojil s viditelností, jaká stačila na jejich ovládání. Jelikož byl pohodlně usazený a mohl používat ruce, vyvolal si virtuální joystick, místo aby se spoléhal na hlasové příkazy nebo na skutečně otravné menu ovládané očima.

„Koukni na to!“ zvolal najednou Henri.

„Co? Kde?“

Henriho přední kamera se otočila a ukázala osm Ilmatařanů plavajících ve formaci asi deset metrů nad dnem. Všechno to byli dospělci s opasky a postroji nacpanými výstrojí. Dva nesli oštěpy. Od té doby, co první dron pod ledem získal fotografie Ilmatařanů, byli popisováni jako obří humři, ale když je tak viděl plavat nad hlavou, musel Rob nesouhlasit. Připomínali spíš běluhy ve zbroji, s velkými ocasioními ploutvemi a kulatými hlavami. Dospělci dosahovali délky tří až čtyř metrů. Každý měl tučt končetin úhledně poskládaných pod krunýřem, šest kráčivých vzadu, čtyři manipulační uprostřed a velká kudlančí klepeta na předním páru. Také měli drsná krmicí chapadla a dlouhá smyslová makadla pod hlavou. Samotná hlava byla hladká polokoule rozšiřující se nad krk jako helma ve tvaru uhláku – což byl taky původ vědeckého jména Ilmatařanů *Salletocephalus structor*. Henriho pasivní mikrofony zachytily cvakání a lupání ilmatarského sonaru s občasným hlasitým zazvoněním jako tón z cembala.

Dva lidé se dívali, jak skupina proplouvá nad Henriho hlavou. „Co podle tebe dělají?“ zeptal se Rob, když byli pryč.

„Netuším. Možná je to lovecká výprava. Budu je sledovat.“

Rob chtěl něco namítnout, ale věděl, že by to k ničemu nebylo. „Neplav moc daleko.“

Henri se odrazil ode dna a vydal se za Ilmatařany. Pro člověka bylo těžké udržet s nimi tempo, i když měl ploutve. Henri byl už po pár minutách zpocený a funěl, ale dral se dál. „Zastavují,“ hlásil po deseti minutách se zjevnou úlevou.

Ilmatařané se spustili k malé komínové formaci, kterou Robův počítač určil jako Maury 3b. Přes kamery v dronech Rob sledoval, jak se Henri krade k Ilmatařanům blíž. Zprvu se pohyboval s neohrabanou nenápadností, pak však veškeré předstírání zahodil a prostě se dokolébál mezi ně. Rob čekal na reakci, ale Ilmatařané se zřejmě soustředili na svoje záležitosti.

Kámen chybí. Veleocas si vybavuje kus ze starých škeblí stmelený minerály a bahnem z komínové vody pouhých pět sáhů od příčného proudu. Ten je však nyní pryč. Selhává mu paměť? Znovu cvakne. Táhle je, právě tam, kde by měl být. Divné. Vrací se ke sběru škeblí.

„– slyšíš mě? Veleocas!“ Je to Dlouhoklešť. Objeví se z ničeho nic přímo před Veleocasem a zní polekaně.

„Jsem tady. Co se děje?“

„Nic,“ odvětí Dlouhoklešť. „Moje chyba.“

„Počkat. Povídej.“

„Je to velice zvláštní. Vzpomínám si, že tě slyším, jak rachotíš nad kameny, a pak už jen ticho. Jako bys najednou zmizel. Vybavuji si, že cvakám a nic necítím.“

„Vzpomínám si na podobný zážitek – jeden kámen jako by mizí a pak se zase objeví.“

Připlouvá Hladkoplášť. „Co je za problém?“ Když jí to vysvětlí, otáže se: „Mohla by tu být odrazná vrstva? Studená voda stýkající se s horkou tohle dělá.“

„Necítím v teplotě vody žádnou změnu,“ namítá Dlouhoklešť. „Proud je tady dost silný, aby vše promísil.“

„Poslouchejme,“ navrhone Veleocas. Všichni tři se zastaví ocasy k sobě a hlavami ven. Veleocas se uvolní, nechává zvuky a interferenční obrazce z okolí vytvářet ve své hlavě model. Komín je táhle, burácí a syčí. Někdo šátrá po jeho boku – nejspíš Ostrolímec se svými nádobkami na rostliny citlivé na teplotu. Kulatohlav a tichá osoba spolu rozmlouvají o půl kabelu dál, nebo spíš Kulatohlav mluví a jeho společník jen občas zdvořile klapne. Zbývající dva protahují síť stoupajícím proudem.

Ale je tu ještě něco. Così se pohybuje opodál. Nijak přesně to sice neslyší, ale blokuje to ostatní zvuky a mění rušivé vzorce. Natáhne se k Hladkoplášti a vyťuká jí na nohu: „Ve vodě přede mnou je zvláštní jev, pohybuje se pomalu zleva doprava.“

Hladkoplášť se otočí a naslouchá tím směrem, zatímco Veleocas vyťukává stejnou zprávu na Dlouhoklešťův krunýř. „Mám pocit, že slyším, co myslíš,“ pronese Hladkoplášť. „Je to jako velká hrouda velice měkkého bahna nebo pemzy.“

„Ano,“ souhlasí Veleocas. „Až na to, že se to pohybuje. Cvaknu na to.“ Natáhne rezonátorový sval a cvakne nejsilněji, jak dokáže, dost hlasitě, aby to omráčilo několik malých plavců u jeho hlavy. Všichni ostatní členové Společnosti shromáždění kolem komínu ustanou ve svých činnostech.

Veleocas před sebou slyší celou krajinu – tiché bahno, ostré odrazy od skal, tlumené a rozvířené vzorce trsů rostlin. A přímo uprostřed, jen několik sáhů před ním, je ve vodě díra. Je to velké, ať je to cokoliv; dosahuje to téměř velikosti mladého dospělého stojícího zpříma jako hraniční značka.

Henri přešel úplně na styl gonzo. Komentář pro diváky si vyloženě cucal z prstu. Občas zapomínal použít hlas mediální hvězdy, takže ven probublala číra, vychechtaná radost. Rob byl také vzrušený, když přes kamery sledoval, jak se Henri dostal na dosah ruky k Ilmatařanům.

„Tady vidíme skupinu Ilmatařanů sbírajících potravu kolem jednoho z komínů na mořském dně. Někteří používají ručně vyráběné sítě na chytání ryb a tito tři poblíž mě zřejmě seškrabují řasy z kamenů.“

„Henri, zase používáš jména z pozemského života. To nejsou ryby, a řasy taky ne.“

„To teď nech plavat. Správný jména předabuju později, jestli to bude nutný. Diváci to pochopí líp, když budu používat slova, kterým rozumějí. Tohle je úžasný, nemyslíš? Můžu je plácát po zádech, když budu chtít.“

„Nezapomeň, žádný kontakt.“

„Jasně.“ Zpátky ke komentátorskému hlasu. „Přesnou povahu organizace ilmatařanské společnosti dosud plně nechápeme. Víme, že žijí ve společenstvích čítajících až sto jedinců a spolupracují na produkci potravin, řemeslech a obraně. Sklizeň, kterou tito přinesou do svého společenství, bude rozdělena mezi všechny.“

„Henri, nemůžeš si takhle vymýšlet. Někteří diváci budou chtít linky na další informace o ilmatařanské společnosti. Nevíme přece, jak přerozdělují zdroje.“

„Pak teda nic nenasvědčuje tomu, že to není pravda. Roberte, lidi nechtějí slyšet, že mimozemšťani jsou jako my. Chtějí moudrý anděly a ušlechtilý divochy. Kromě toho jsem si jistý, že mám pravdu. Ilmatařani se chovají přesně jako raný lidský společenství. Pamatuj, že jsem profesí archeolog. Poznávám to.“ Opět přešel do mediálního stylu. „Život v těchto ledových mořích je náročný. Ilmatařané musejí využít veškeré dostupné zdroje potravy, aby nehladověli. Přiblížím se k těmto jedincům, abyste je mohli sledovat při práci.“

„Zas se moc nepřibližuj. Třeba tě dokážou zavětřit nebo tak něco.“

„Jsem opatrný. Jaká je kvalita obrazu?“

„No, voda je dost zakalená. Nechávám dron natáčet pohled shora, ale podrobnosti nám poskytuje jedině kamera v přílbě.“

„Tak já se skloním, aby to bylo vidět líp. Co teď?“

„Lepší. Je to parádní.“

Rob zkontroloval obraz z dronu. „Ehm, Henri, proč jsou všichni otočení k tobě?“

„Musíme to chytit,“ řekne Dlouhoklešť. „Nevzpomínám si, jak o něčem takovém čtu.“

„Jak chytíme něco, co sotva rozeznáme?“ dotazuje se Veleocas.

„Obkliče to,“ radí Hladkoplášť. Volá na ostatní. „Sem, honem! Vytvořte kruh!“

Ostatní členové Trpkovodní společnosti se za spousty klapání otázek shromáždí – kromě Ostrolímce, který je příliš ponořen do rozmísťování svých malých kolonií teplotních ukazatelů na komín.

„Neustále cvakejte,“ nakazuje Dlouhoklešť. „Co nejsilněji. Kdo má síť?“

„Tady!“ hlásí Hrboloklešť.

„Dobře. Rozeznáš to? Hod' na to síť!“

To něco začne nemotorně plavat vzhůru, přičemž zvíří spoustu usazenin, a ocasioními ploutvemi vytváří slabé, přesto slyšitelné svištivé zvuky. Podle Dlouhoklešťových pokynů to Společnost obklopí

ze všech stran jako vojáci doprovázející konvoj. Hrboloklešť se nad to přesune se sítí. Chvilka zápolení, když se tvor pokusí uhnout do strany, ale pak se vědci zase shluknou kolem něj.

Tvor přeřízne síť ostrým klepetem a kope končetinami. Veleocas cítí, jak mu klepeto přejíždí přes krunyř. Dlouhoklešť a Hrboloklešť se blíží s provazy a tvor má brzy znehynbné končetiny a klesá na dno.

„Navrhuji vzít to do mé laboratoře,“ praví Dlouhoklešť. „Tohoto pozoruhodného tvora chceme jistě prostudovat všichni.“

Tvor se dál vzpírá, ale síťovina a provazy jsou dost silné a udrží ho. Ať je to cokoliv, je to příliš těžké, takže to plavající neunesou, a tak musí skupina kráčet s úlovkem po dně, zatímco Dlouhoklešť odplovává napřed, aby přivolał na pomoc sluhy. Neustále kolem sebe cvaká v obavách, že tu číhají další podivná tichá stvoření.

„Roberte! Proboha, pomoz mi!“ Laserové spojení bylo plné statiky a cukání kvůli vši té interferenci ze sítí, Ilmatařanům a sedimentu. Henriho video se rozpadlo na řadu snímků dokreslujících paniku, děs a zoufalství.

„Neboj se!“ volal Robert, třebaže netušil, co si počít. Dokázal by Henriho zachránit, aniž by se prozradil a poslal všechny protokoly o kontaktu do háje? Kromě toho, i kdyby se odhalil, jak by mohl sám přeprat půl tuctu dospělých Ilmatařanů?

„Á, bon Dieu!“ Henri spustil něco, co znělo jako modlitba ve francouzštině. Rob ztlumil audio, aby mohl v klidu přemýšlet, a taky proto, že mu nepřípadalo správné poslouchat.

Snažil se sestavit seznam možností. Zavolat o pomoc? Byli příliš daleko od stanice a ponorce by trvalo hodinu i víc, než by připlula. Vrhout se do záchraný? Do toho se mu nechtělo, a nejen proto, že by to bylo proti předpisům týkajícím se kontaktu.

Na druhou stranu se zase nepovažoval za zbabělce. Nejlepší bude to celé přeskočit a vrátit se na začátek.

Odvést pozornost? To by mohlo fungovat. V každém případě to stálo za pokus.

Vyslal oba drony nejvyšší rychlostí a pátral ve zvukové knihovně počítače po něčem vhodném k vysílání. *Jízda valkýr*? Nebo *O Fortuna*? Nebyl čas hrát si na chytrého. Vybral na seznamu skladeb první položku a začal vysílat Billie Holiday tak hlasitě, jak to jen reproduktory dronů zvládly. Kameru s výstrojí nechal u Henriho skútru a pomocí svého se přisunul blíž ke skupině Ilmatařanů unášejících Henriho.

Veleocas uslyší ty podivné zvuky jako první a upozorní ostatní. Hluk vychází od dvou jemu neznámých plavajících tvorů rychle se blížících zleva. Zvuky se nepodobají ničemu, co si pamatuje – směs hlubokých tónů, pískání, drnčení a bzučení. Je v tom jakýsi spodní rytmus, a Veleocas si je jistý, že je to nějaké zvířecí volání, ne jen obyčejný hluk.

Plavci rychle přeplují nízko nad nimi a pak se překvapivě otočí k dalšímu přeplutí jako cvičená zvířata. „Patří ti tvorové Dlouhoklešťovi?“ dotazuje se Veleocas ostatních.

„Nemyslím si,“ říká Hladkoplášť. „Nevzpomínám si, že bych je u něj doma viděla.“

„Má někdo síť?“

„Nebud' nenasyta,“ ozve se Kulatohlav. „Toto je příliš cenný exemplář. Nesmíme riskovat a honit se za dalšími.“

Veleocas chce něco namítnout, ale uvědomí si, že Kulatohlav má pravdu. Tento tvor je očividně důležitější. Přesto: „Navrhuji vrátit se a pátrat po nich, až se vyspíme.“

„Souhlasím.“

Plavci kolem nich dál proplovávají a dělají hluk, dokud se neukážou Dlouhoklešťovi sluhové, aby jim pomohli nést úlovek.

Rob doufal, že se Ilmatařané v hrůze rozprchnou, když vyšle drony, ale oni si jich sotva všimli, i když byly reproduktory vytočené na maximum. Nepoznal, jestli jsou příliš tupí, aby jim věnovali pozornost, nebo příliš chytří, takže se soustředí vždy jen na jednu věc.

Nahodil skútr a přiblížil se ke skupince. Už bylo dost nenápadnosti. Světla na Henriho skafandru viděl z nějakých padesáti metrů. Pohupovala se a kývala, jak ho Ilmatařané nesli. Rob zpomalil a zastavil asi deset metrů od nich. Dva velké reflektory skútru je jasně vykreslovaly.

Dost nenápadnosti a plížení. Zapnul hydrofon na skafandru. „Hej!“ V pravačce držel pro případ potíží potápěčský nůž.

Veleocasovi se uleví, když se zbaví toho divného zvířete. Je unavený a hladový a po ničem netouží víc než vrátit se do Dlouhoklešтова domu a dát si vláknoploutví paštiku a horkem konzervovaná vejce.

Pak uslyší nový zvuk. Skučení doprovázené bubláním zvířené vody. Nalevo, asi tři délky od něj, je nějaký velký plavec. Vydává hlasité volání. Polapený tvor se začne vzpírat silněji.

Veleocas ocvakne nově přípluvšího. Je opravdu velice zvláštní. Má tvrdé válcovité tělo jako příkopový brázdil, ale na zádech se rozděluje do trsu kloubnatých končetin pokrytých měkkou kůží. Tvor znovu zakřičí a zavlní dvěma končetinami.

Veleocas mu vyplouvá vstříc a snaží se přijít na to, co je zač. Možná dva tvorové? A co jako provádějí? Je to teritoriální výzva? Klepeta drží složená, aby tvora nepolekal.

„Opatrně, Veleocase!“ volá Dlouhoklešť.

„Neboj.“ Víc se nepřibližuje, ale i tak je zjevně až příliš blízko. Tvor ještě jednou vykřikne a vrhne se na něj. Veleocas nechce, aby ho ostatní trpkovodní učenci viděli prchat, a tak roztáhne nohy a zpevní tělo, připravený pustit se do neznámé příšery. Jenže těsně před nárazem se ten tvor stočí a zmizí v tiché dálce. Veleocas pozorně naslouchá, jestli se tvor nevrací, a couvá ke skupince. Pokračují v cestě do Dlouhoklešтова domu.

Všichni se shodují, že tato výprava je podivnější než cokoliv, co si dokážou vybavit. Dlouhoklešť je zjevně potěšený.

Rob zastavil skútr a počkal na drony. Nenapadlo ho nic, co by ještě mohl udělat. Ilmatařané se nenechali zahnat, a on je prostě nemohl přepadnout. Ať se stane s Henrim cokoliv, Rob nechtěl být prvním člověkem, který ublíží mimozemšťanovi.

Spojení s Henrim bylo stále otevřené. Video ukazovalo, že je celkem klidný, skoro vyrovnaný.

„Henri?“ zavolal. „Zkusil jsem všechno, co mě napadlo. Nedokážu tě z toho dostat. Je jich moc.“

„To je v pořádku, Roberte,“ odpověděl Henri a mluvil překvapivě vesele. „Myslím si, že mi neublíží. Proč by se jinak tolik namáhali chytit mě živého? Poslyš, myslím, že si uvědomili, že jsem inteligentní bytost jako oni. Tohle je náš první kontakt s Ilmatařany. Stanu se vyslancem lidstva.“

„Myslíš?“ Pro jednou Rob doufal, že má Henri pravdu.

„Jsem si tím jistý. Nech spojení otevřené. Video ukáže jak tvoříme dějiny.“

Rob vyslal jeden dron jako přenosový, když Ilmatařané zanesli Henriho do rozlehlé budovy poblíž komínu Maury 3a. Jak mizel uvnitř, zmohl se Henri na úsměv pro kameru.

Dlouhoklešť přistupuje k podivnému tvorovi položenému na podlaze své pracovny. Ostatní jsou nahnutí kolem, připravení pomáhat a dívat se. Veleocas má novou cívkou šňůry a vytváří záznam dění. Dlouhoklešť začne. „Kůže je silná, ale pružná, a téměř dokonale pohlcuje zvuk. Nejhlasitější cvak sotva vyvolá ozvěnu. Jsou tu čtyři končetiny – přední pár je zřejmě určený pro krmení, zatímco zadní končetiny patrně fungují jako chodící nohy – a něco, co by se dalo nazvat jako dvojitý ocas pro plavání. Kulatohlave, víš o záznamu nějakého takového tvora odjinud?“

„Rozhodně si nevybavuji, že bych o takovém tvorovi četl. Zjevně je zcela jedinečný.“

„Prosím, zaznamenej to, Veleocase. První řez vedu na spodní straně. Proříznutá kůže vypouští spoustu bublin. Tvor reaguje velmi energicky – zajistěte pořádně ty provazy. Kůže se odlupuje velice